

de innerlijke tempel

5. Over God, heiligen en malloten, over een stoplap en een aanspreker

Toen een schilder Matthijs Maris eens vroeg, hoe hij een bepaald effect had verkregen, antwoordde deze: „Ja, om dat te weten, moet je naar de hel gaan!” Wat het Johann Sebastian Bach kostte om zijn „Mattheus Passion” te schrijven, blijkt uit de mededeelingen van zijn tweede echtgenoot Anna Magdalena. Deze schrijft: „Sebastian onderging in zijn ziel heel den angst, heel de siddering van het schepsel, dat de verlossing behoeft, heel de verhevenheid van het Mysterie der Menschwording, toen hij zich tot het neerschrijven zette. Soms schreef hij met en vaart, alsof God zelf hem de noten in de pen gaf, soms ook wilde de bron niet vloeien, dan schreef hij een maat of twaalf, een schor, onwillig geluid ontsnapte hem en met zijn ganzen schrapte hij alles weg. Dan legde hij zijn hoofd in de handen en zat stil neer, soms een heelen tijd lang.” Toen zij eens onverwachts de kamer binnentrad, waar hij „Ach Golgotha” schreef, zag zijn gezicht aschgrauw en was het met tranen overstroomd.

Waarom gingen deze beiden en met hen duizenden anderen door de hellen, waartoe beulden zij zich af? Zij zochten zich te vereenigen met de schoonheid, te vereenigen met God. Dit zocht ook de Indische heilige Ramakrishna. „Doch niet ongestraft tart men het Onbegrensde,” zoo deelt Romain Rolland in zijn biografie over dezen grooten ziener mee. „De schok der eerste ontmoeting was zoo hevig geweest, dat heel zijn wezen er door in trilling bleef. Hetgeen hem omringde zag hij slechts door een sluier van verblindenden mist, golven van gesmolten zilver, vurige stippen. Hij was geen meester meer over zijn oogen, zijn lichaam, zijn geest; een andere wil dan de zijne bediende er zich van; hij maakte uren van verschrikking door, want hij wist niet, wat dit beteekende... Twee jaren gaan nog voorbij in die orgie van geestelijke dronkenschap en vertwijfeling!”

Wie bezit de taal om de pijn, de razernij, de wanhoop te be-

schrijven, die een mensch ondergaat in zijn strijd om de vereeniging met God? Deze is het doel van elken mensch, maar wie beseft wat hij er voor in te zetten heeft? Wij hebben God tot een woord gemaakt en dit woord tot een stoplap. We bidden tot Hem met de routine van een aanspreker en weten al lang niet meer hoe zeer we Hem en onszelf vervelen. Wie van ons, die dag in dag uit in troosteloze regelmaat handenvouwend en mummelend neerknielen, weten nog dat we met God, met den Levenden God spreken? Er is niets in ons op dat heilige, schitterende oogenblik, geen opwindende, geen huiver, geen geluk. Ons bloed vloeit alleen maar traag en dik, als bij een vervelende plichtpleging, die ons nog scheidt van ons middagslaapje. Wij zijn geen hemelbestormers, geen martelaren, geen arenden, die ruimten en verten trotseeren om naar Gods Hart op te vliegen — we zijn burgers, die de emotie alleen nog kennen uit de lezing van het „Gemengd Bericht” en het belastingbiljet.

Tusschen de millioenen burgers waren het immer slechts de enkelingen, die hun afgepaald bestaantje durfden verlaten om God te zoeken en te winnen. Deze weinigen alleen wilden hiervoor smart, waanzin en zelfs dood riskeeren. Deze weinigen alleen ontvingen ook de goddelijke belooning.

Voor de meesten van ons zijn deze bezetenen een ergernis. Zij wijzen op hun voorhoofd, wanneer zij vernemen, dat Jozef Rulof als kind door zijn astrale Meesters verbonden werd met Christus' vreeslijken dood op Golgotha — een belevens, die hem sloeg met een helsche pijn en een krankzinnig verdriet. De burger vraagt naar het nut van die ervaring. André's boeken geven er het antwoord op met de machtige wijsheid, die zij bevatten. Een wijsheid nochtans, die alleen te bevatten is door diegenen onder ons, die, als hij en andere Godzoekers, slechts kunnen leven en ademen door het bezit van den Allerhoogste!

De Universiteit van Christus

DE WETTEN SPREKEN

DE VIVISECTIE

Al eenige malen is ons gevraagd, hoe onze Leer tegenover de vivisectie staat. We legden de vraag voor aan Meester Zelanus en deze antwoordt:

„De vivisectie is een vreeselijk kwaad, waarvan uw wereld noodzakelijk moet worden verlost. Toch is dit probleem met deze algemeenheid niet afgedaan. We stellen vast, dat uw geleerden zich bij hun proefnemingen alleen van het dier bedienen om afweermaatregelen tegen uw stoffelijke ziekten te vinden en dien steeds grooter uitwerking te geven. Deze opbouw komt zoo echter door afbraak tot stand. Nu klemmt de vraag in hoeverre deze afbraak gerechtvaardigd is. Voor haar beantwoording moeten we de graden van de dierlijke schepping ontleden. Wanneer ge aanvaardt, dat deze nog dieper, nog omvangrijker is dan die van den mensch, dan zult ge ook begrijpen, dat we er hier slechts heel in het kort op kunnen ingaan. Alweer moeten we u vragen te wachten tot we door de ontleding van den Cosmos in boek en voordracht het ontstaan

en den groei van het machtige dierenrijk wet voor wet met u kunnen volgen.

Door onze universele reizen dan hebben wij kunnen vaststellen, welke diersoorten tot Gods directe schepping en welke tot de indirecte behooren. Al in zijn trilogie over „Het Ontstaan van het Heelal” beschreef mijn Meester Alcar hoe het dier uit den mensch ontstond. Na 's menschen eersten dood volgde een verrottingsproces van zijn stoffelijk kleed. Volbezielde als dit nog was, gaf het leven en gestalte aan het dier, met als eerste manifestatie, de aap, wat diens gelijkenis met het menschelijk organisme nog aantoonde. Uit de verrottingsprocessen van deze soorten ontwikkelden zich andere dierlijke levensvormen, zóólang tot de stof alle bezieling, alle kracht verloren had. Wat nu nog het aanzien kreeg, behoort niet meer tot de eigenlijke schepping. De rat, de luis, de vloot bijvoorbeeld. In dit, het huidige tijdperk, herhaalt deze wet zich: ook nu ontstaan deze soorten uit vervuiling. De mensch, die zijn lichaam niet rein houdt, heeft te aanvaarden, dat hij ongedierte kweekt. Dit bewijst de kracht van uw organisme, maar stelt tevens het bewustzijn en de plaats van dat ongedierte vast.

Dit is een studie apart. Wij hebben haar aan onze zijde mogen eigen maken. Hierover hebben de Theosophen, de Rozekruis-

ONTMOETING MET EEN ONWETENDE

„Het is allemaal zoo ontaard moeilijk, om te doen wat ons voorgehouden wordt. Ik wil wel, waarachtig ik wil heusch mijn best doen, maar ik geloof niet, dat het me hier op aarde lukken kan. Straks in het leven na den dood zal alles makkelijker zijn!”

Zoolang als ik nu met menschen over hun problemen spreek, heb ik dezen hartekreet in elken toonaard gehoord. En steeds was mijn antwoord hetzelfde: „Geloof dat niet, want ge zult bedrogen uitkomen. Ge denkt het hier op aarde moeilijk te hebben in uw strijd tegen uw afbrekende eigenschappen — maar aan gene zijde van de stof, in de astrale werelden, zal deze u on-eindig moeilijker vallen! Hoe deerlijk vergist ge u. Juist hier op aarde in de maatschappij bezit ge duizenden mogelijkheden om uw geestelijke ontwakning te bevorderen. Hier bouwen zich de talloze situaties op, waarin gij de gelegenheid krijgt uw wil, uw kracht te beproeven. Hier treedt de eene mensch na den anderen u in den weg om u te onderwijzen. Kwaadaardige, arglistige, huichelachtige, jaloersche, liefdevolle, barmhartige, wijze naturen, die u ieder op eigen wijze een les te leeren geven. Zielen, die u kwellen of minnen, maar in alle gevallen een wet vertegenwoordigen, die gij nu tot den laatsten graad kunt doorgronden. Levende, handelende voorbeelden van hoe het wel en hoe het niet moet. Hier op aarde bezit ge telkens nieuwe mogelijkheden om den groei van uw nog prille, maar niettemin aanwezige liefde te bewijzen. Ge hebt bloemen en andere geschenken, ge kunt u verdienstelijk maken, wanneer ge wilt. Hier bent ge vrij om te handelen, niemand tikt u op de vingers, niemand kent u of hoeft te merken, wat in uw binnenste woelt en kampt.

Hoe anders is het in de sferen! Daar staat ge naakt voor een ieder, die meer licht, meer liefde, meer bewustzijn bezit dan gij. Zij zien door u heen en kennen uw zwakten, uw angsten, uw ongaafheden. Daar kunt ge niet meer op eigen gezag handelen of denken, ge hebt te luisteren en het hoofd te buigen, zóólang tot ge metterdaad bewijst, dat ge op eigen beenen kunt staan en geschikt bent voor het stellen van een vraag,

sers noch de bewusten van het Oude Egypte iets verteld, dit behoort tot de „Universiteit van Christus”. Wanneer uw geleerden André straks voor de testzittingen plaatsen, zullen wij door hem ook deze laagste diersoorten tot in elken graad ontleden. Dit dan is ons standpunt ten opzichte van uw vraag: de laagste vormen van dierlijk leven kunnen, neen moeten worden uitgeroeid, zij behooren niet tot de eigenlijke Goddelijke Schepping, maar ontstonden uit afbraak. Zoo gij hen in leven laat, zullen zij u door hun ontzaglijken aanwas metterdaad vernietigen! Van de hoogere diersoorten, konijn, hond en kat bijvoorbeeld, moeten de geleerden afblijven.

Gij doet er dus goed aan de vivisectie op deze dieren te bestrijden. Overigens kan ik u zeggen, dat de vivisectie binnen afzienbaren tijd volkomen oplost! Door de atoomenergie, door het „Directe-stem-apparaat”, waarover wij in deze kolommen al eerder schreven. Door de toepassing toch van deze wonderbaarlijke kracht ontvangt ge straks een instrument, dat onze astrale stemmen verdicht, zoodat wij uw zoekenden, tastenden geleerden het ontstaan, den aard en de bestrijding van de stoffelijke ziekten kunnen mededeelen. Dan wordt uw aardsche kennis eerst goed verruimd en heeft de vivisectie niet langer plaats. Dan kunt gij als mensch met het dier blij en dankbaar getuigen: „Wij zijn in handen van Christus!”

het verrichten van een handeling. Daar in de astrale werelden staat ge voor den geestelijken graad van de Goddelijke wetten en deze toont u uw schamelheid zoo genadeloos scherp, dat ge niet weet waar gij u verbergen moet. Daar zijn geen bloemen te koopen om uw gevoelens te uiten — daar heeft slechts de daad, de volle, bewuste daad beteekenis. Daar leeft ge in het geweld van de hemelsche liefde en in den brand daarvan lost uw halve goedheid, uw halve poging op als stroo. En terwijl gij op aarde vriendschappen kunt sluiten met wie en wanneer ge wilt, terwijl gij hier de liefde en het ouderschap kunt beleven en daardoor actief deel hebt aan de Goddelijke Schepping, staat gij in de sferen alleen met uw verlangens en moet ge wachten tot deze op honderd procent kracht zijn gekomen, vooraleer ge terug moogt naar de aarde om die wetten opnieuw te beleven, als dit wordt toegestaan...

Neen, zegt nimmer meer, dat ge uw geestelijke bewustwording makkelijker in de hemelen kunt bereiken. Het is niet waar. Hier in de stof strekt zich het meest geschikte oefenterrein uit. Verdroom derhalve uw tijd niet door naar de hemelen te staren — hier op aarde, onder uw gelijken, wacht het goud van de bewustwording om door u gedolven te worden. Hier liggen de bouwstenen van het Koninkrijk Gods voor het grijpen. En hier spreekt reeds de wijsheid van de hemelen, die ge beluisteren moogt, al zijt ge er in feite nog niet gereed voor — wat in de hemelen niet meer mogelijk is. Ga dus uit onder de menschen, kijk, beleef, leer — en kus de aarde, uw Moeder, uit dankbaarheid voor hetgeen zij u aan schatten biedt!”

Notities van de Redactie

- ★ Ons volgend nummer opent met een artikel over Mary Baker Eddy en haar Christian Science-beweging. Het vervolgt de artikelenreeks over „Hellen en Hemelen” en deelt bijzonderheden mee over de a.s. reis van Jozef Rulof en Leo Uittenbogaard naar de Vereenigde Staten.
- ★ Op pagina 8 van dit nummer leest u over de tweede en laatste schilderemonstratie door Jozef Rulof in de groote zaal van Diligentia te 's-Gravenhage.
- ★ Uit de post: „Als Jozef Rulof werkelijk zoo goed genezen kan, zou ik het meer dan erg vinden, wanneer hij dat niet meer deed!” Wij vonden dat ook erg, maar we zouden het nog erger vinden, wanneer hij het bevel van zijn meesters negeerde, zijn krachten aanwendde voor de genezing van den enkeling en daardoor den duizenden tekort deed, die thans door zijn boeken en voordrachten de gezondheid van hun ziel en daardoor van hun lichaam bevorderd zien. Overigens blijft geen enkele zieke zonder hulp, zooals deze briefschrijver in de eerste advertentie op pag. 8 van dit nummer kan lezen.
- ★ De langste speech, die ooit in een parlement gehouden werd, is die geweest, welke Kemal Atatürk, president van Turkije in 1927, voor de Nationale Vergadering hield. Deze duurde... 42 uur. Zoolang hoeven wij niet te praten om u aan te sporen tot het werven van abonnementen op „Evolutie” — gij weet nu immers, dat ieder van u er maar één hoeft aan te brengen om den omvang van uw blad met den nieuwen jaargang beduidend te vergrooten!